

розмежування функцій державного управління (форми власності і господарювання, земельні, майнові та трудові відносини, структура управління, розвиток інфраструктури аграрного сектору тощо) та функцій господарського управління (ресурсне забезпечення, організація виробництва, збут продукції, фінансово-кредитне забезпечення тощо). У сучасних умовах відбувається на рівні центральних органів виконавчої влади подальше об'єднання функціонально споріднених інститутів, переведення на корпоративне управління галузевих й господарських структур. Важливо також реорганізувати на місцевому рівні управління сільського господарства в підрозділи (агентства) з дорадництва та сприяння розвитку сільських територій (з покладенням на них вирішення комплексу завдань виробництва, земельної реформи, розвитку виробничої інфраструктури та інфраструктури продовольчого ринку, ринку праці на селі).

Список використаних джерел

1. Кириленко І. Г. Про хід реформування та заходи щодо поліпшення ситуації на селі / І. Г. Кириленко // Економіка АПК. — 2013. — №1 (9). — С. 3—11.
2. Комплексна програма підтримки українського села на період до 2015 року // Економіка АПК. — 2007. — №1. — С. 3—49.

Запорожець Г. П.,
науковий керівник — **Дядько Є. А.,** к.е.н., доцент,
Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля

ЕКОНОМІЧНА І СОЦІАЛЬНА ЕФЕКТИВНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ АГРОПРОМИСЛОВИХ ФОРМУВАНЬ

Поглиблення спеціалізації в галузях народного господарства призвело до тісніших взаємозв'язків між ними. На базі відокремлених видів промислової та сільськогосподарської діяльності відбулося формування єдиного агропромислового комплексу, учасники якого органічно взаємопов'язані і орієнтовані на єдину кінцеву мету.

Агропромислова інтеграція — це процес зближення галузей сільського господарства та промисловості з метою органічного синтезу цих сфер суспільного виробництва та їх гармонійного соціально-економічного розвитку. Практика виробила дві основні форми інтеграції сільськогосподарського і промислового виробництва : кооперування і комбінування.

У результаті агропромислової інтеграції утворюються агропромислові формування, які являють собою сукупність технологічно, економічно та організаційно взаємопов'язаних сільськогосподарських і промислових підприємств та організацій, що здійснюють виробництво, зберігання, переробку та доведення до споживача продуктів з сільськогосподарської сировини. Агропромислові формування відрізняються різноманіттям форм, а саме: за характером діяльності інтегрованих формувань, за галузевим складом, за формами власності, за організаційними формами управління.

В умовах інтеграції концентрація і спеціалізація здійснюються у ширших масштабах, ніж в умовах автономних сільськогосподарських і промислових виробництв. Завдяки створенню об'єднань межі землекористування, що включаються в об'єднання господарств, можуть змінюватися. Це веде до укрупнення (концентрації) масивів сільськогосподарських культур, раціональнішого розміщення сільськогосподарського виробництва, кращої організації території, наближенню джерел сировини до місць їх переробки, дозволяє використовувати передову техніку, покращувати меліоративний стан земель, проводити селекційну роботу з урахуванням вимог промислового виробництва. Все це, в свою чергу, сприяє підвищенню врожайності основної сільськогосподарської культури в порівнянні з автономними господарствами та призводить до збільшення обсягу виробництва профільуючої продукції; поліпшення якості сільськогосподарської та промислової продукції; підвищення продуктивності праці. Зростання продуктивності праці в агропромислових об'єднаннях відбувається на зниженні собівартості продукції, збільшенні прибутку та рентабельності виробництва. Скорочення витрат виробництва обумовлено раціональним розміщенням сільськогосподарського виробництва та закріпленням сировинних зон за промисловими підприємствами.

Поряд з економічною ефективністю виробничих агропромислових об'єднань слід враховувати також соціальну ефективність створення цієї форми організації основної ланки агропромислового комплексу. Одним із соціальних показників ефективності виробничих агропромислових об'єднань може служити зростання відрахувань у фонди економічного стимулювання, що припадають на одного працюючого в розрахунковому році порівняно з базовим. Додатковими до цього показником є зростання середньорічної заробітної плати на одного працюючого [2].

Соціальна ефективність характеризує соціальний стан, ступінь досягнення нормативно встановлених показників рівня розвитку

сільського населення та вимірюється показниками рівня життя населення.

У результаті вдосконалення організаційної структури управління економічний ефект досягається за рахунок: зниження трудомісткості виконання функцій управління в результаті усунення зайвих, невластивих і дубльованих функцій, зв'язків, документації; економії витрат внаслідок визначення найраціональнішого способу виконання функцій управління; зниження трудомісткості витрат управлінського персоналу на передачу інформації у процесі її обробки в підрозділах підприємства; збільшення продуктивності праці управлінського персоналу, що досягається в результаті ліквідації втрат робочого часу на непродуктивну роботу

В умовах соціально орієнтованої ринкової економіки велике значення має саме соціально-економічної ефективності, яка виступає головним критерієм оцінки рівня соціально-економічного розвитку. Згідно багатьох досліджень, цей вид ефективності відходить від виробничо-економічної ефективності та характеризує не тільки ефективність роботи підприємства, а й відбиває рівень розвитку соціальної інфраструктури, продуктивності та мотивації праці. Ця категорія в сучасних умовах може виступати узагальнюючим критерієм ефективності, який на основі системи показників дозволить врахувати при оцінці як економічні, так і соціальні результати діяльності суб'єкта господарювання.

Список використаних джерел

1. Региональная экономика: Учебник для вузов/ Т. Г. Морозова, М. П. Победина, Г. Б. Поляк и др.; Под ред. проф. Т. Г. Морозовой. — 2-е изд., перераб. и доп. — М.: ЮНИТИ, 2001. — 472 с.
2. Экономика предприятия. — профессор Н. А. Сафронов. — М.: Юристъ, 1998. — 584 с.

Зубрейчук А. І., Ткаченко Н. В.,
науковий керівник — **Садовник О. В.,** к.е.н., доцент,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана», м. Київ

ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНА ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ БІОЕНЕРГЕТИКИ ПІДПРИЄМСТВАМИ АПК УКРАЇНИ

У виробничих сільськогосподарських підприємствах завжди присутня побічна продукція від утримання великої рогатої худоби